BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an XI-XII, nr. 63 -66, nov. – feb. , 2002-2003; 14 pag.

DUPĂ 66 DE ANI

Ţinta acestui text este o demonstraţie: vom încerca să arătăm că marile spirite se întâlnesc – şi dintre acestea vom aminti de Corneliu Zelea Codreanu şi Steve Forbes.

Primul vă este cunoscut. În sensul că aţi auzit vorbindu-se despre el. În ce priveşte „cunoaşterea" asta-i o treabă dificilă şi nu sunteţi, voi, cititorii noştri, vinovaţi că aţi trăit într-o lume în care „minciuna nu stă doar cu regele la masă" (mai ales când este înlocuit de un preşedinte) ci a fost introdusă, timp de 50 de ani, în menuul zilnic al tuturor românilor.

Un singur lucru, în ceea ce îl priveşte pe „Căpitanul" Mişcării Legionare, merită să fie subliniat: a fost asasinat mişeleşte, în noaptea Sf. Andrei – (şi subliniem acest lucru pentru că atari coincidenţe vom mai întâlni în istoria poporului român). Nu împlinise încă 40 de ani.

Domnul Steve Forbes este contemporanul nostru, preşedinte al CCO of Forbes, editor şef al Magazinului Forbes şi preşedinte al unei organizaţii intitulată „AMERICANI pentru SPERANŢĂ, DEZVOLTARE şi OPORTUNITATE".

Citatele pe care le vom reproduce provin din articolul publicat în revista de limbă americană – POLICY REVIEW (noe. – dec. 1997).

Punctul de vedere expus de Steve Forbes vrea să fie *the moral basis of a free society* (*Baza morală a unei societăţi libere*) şi sper, că vom demonstra că adevărurile susţinute de el corespund celor spuse de Corneliu Zelea Codreanu acum 70 de ani.

Fireşte, S. F. începe prin a defini libertatea: ea nu înseamnă haos, anarhie sau destrăbălare – pentru că „libertatea" de „ a permite forţelor egoiste să acţioneze", este, în realitate „tiranie cu alte haine".

Ce este libertatea? Cum poate o societate pluralistă să-şi păstreze libertatea fără a derapa în haos? Care sunt bazele morale ale unei societăţi libere?

Întrebări cu atât mai acute cu cât constatăm că ne aflăm în faţa unei tranziţii dificile spre „pieţe libere, alegeri libere, libertatea exprimării şi a religiei".

În secolul XX lumea a aflat că, libertatea economică, şi politică, generată de capitalism şi democraţie ar fi calea cea mai productivă şi puternică pentru a menţine societatea sănătoasă şi vioaie.

Am învăţat că drumul aspru al autoguvernării, spune dl Forbes, reluând parcă învăţăturile din „Cărticica şefului de cuib", unei naţiuni constă în autoguvernarea individuală iar o sfărmare a ţesăturii morale a societăţii are consecinţe cumplite: o explozie de violenţe, crime, droguri, promiscuitate sexuală şi copii în afara căsătoriei şi, toate acestea, subminează binecuvântările libertăţii şi prosperităţii.

Adevărata libertate este un cadru – sau ar trebui să fie – în care poţi rezista răului şi realiza ceea ce este drept, nobil şi bun fără teama unor represalii; înseamnă prezenţa justiţiei temperate de milă dar şi domnia legii bazată pe adevăruri morale fundamentale, uşor de înţeles, corect şi eficace administrate.

Mai înseamnă să oferi indivizilor şi familiilor posibilităţi egale pentru a-şi îmbunătăţi viaţa – moral, spiritual, intelectual şi economic.

Cu alte cuvinte libertatea nu este nici o marfă pe care dictatorii o pot distribui sau interzice – (aşa cum se întâmplă azi sub pulpana unei false democraţii în România „ordonanţelor mai mult sau mai puţin urgente") dar nici un vacuum moral, spiritual sau politic în care totul se poate întâmpla: libertatea este o comoară fără preţ pe care statul trebuie să o apere.

(va urma)

Doru M.

Articolele numărului 63-66 / 2002-2003:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** Naţiunea română...(Gigi IOBAGU): pag. 3;**

*** Arta „persuasiunii" (Doru MIHAIL): pag. 4, 6;**

*** Factorii culturali participanţi la crearea bogăţiei (Paul Spiru MICHAIL): pag. 9, 10.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.
X. Legile cuibului; XI. Legi complementare.

(urmare din nr. 58-62 / 2002)

Ei vor continua să se dedice faptelor lor juridice şi vor fi tot timpul gata de trădare. Nimic nu-i poate îndrepta. Nimic nu li se poate ierta.

În schimb, marea majoritate a oamenilor cinstiţi pot fi salvaţi. Ei alcătuiesc masa acelor care şovăie la răscrucea destinului. Aceştia sunt cei care aşteaptă să fie ajutaţi în alegerea lor. Şi aici, Legiunea poate interveni. Ea intervine prin exemplu constant şi ferm al membrilor ei în sensul demnităţii şi onoarei care caracterizează atitudinea şi acţiunile legionare în orice circumstanţă şi la orice presiune. Ea intervine şi prin educaţia puţin cunoscută, dar permanentă, dată în cuib membrilor săi. Insuflând zi după zi un ideal de onoare, de demnitate, înseamnă să dai naştere unei linii de conduită care este în contrast cu epoca noastră.

De aceea legionarii sunt consideraţi nişte oameni incoruptibili, onești, sinceri şi drepţi.

Corneliu Codreanu este atât de intransigent cu această lege încât merge până la refuzul victoriei legionare dacă aceasta trebuie să se înfăptuiască pe alte căi decât cele ale onoarei. Pentru epoca noastră în care „sfârşitul justifică mijloacele", această atitudine făcută din puritatea gândirii de acţiune, este culmea pe care putea să se înalţe o doctrină revoluţionară. Situată la opusul doctrinelor materialiste, revoluţionare sau nu, Mişcarea Legionară nu vrea în nici un fel să cadă la învoială asupra comportamentului permanent al membrilor săi. Aceştia, misionari ai unui nou credo politic, combatanţi ai unei noi ordinii sociale şi precursori ai unui om nou nu pot urma decât calea onoarei, a demnităţii şi a curajului.

Iată deci în ce constă cele ŞASE LEGI FUNDAMENTALE ale cuibului, pe care se bazează viaţa şi activitatea membrilor săi. Şase legi dispreţuite de alţii, luate în derădere de către marea presă internaţională aflată în serviciul forţelor oculte, dar mult temute de toţi, care ştiu că, prin ele însele, sunt capabile să modifice omul în profunzime, să facă din el o forţă conştientă în slujba naţiunii.

XI. Legi Complementare: Cele şase legi fundamentale ale cuibului se adresează într-o manieră impersonală tuturor acelora care se afiliază Mişcării Legionare şi fac parte dintr-o unitate de bază. Influenţa lor este amplă şi generală. Cunoaşterea profundă a acestor legi şi aplicarea lor în viaţa cuibului permit şefului să-şi educe camarazii şi să-şi verifice gradul de înaintare pe scara valorilor legionare.

Cu timpul, s-a simţit nevoia de a se completa anumite sensuri generale cu precizări mai personale. Nu este vorba de o nouă interpretare, dar mai degrabă de o mobilizare, sau de o consolidare a sensului primitiv. Fiecare dintre acest soi de reguli s-a ivit probabil ca urmare a unui caz concret care a pus pe şeful suprem în faţa unei probleme de rezolvat. Şi el a rezolvat-o în felul său, printr-o regulă, un sfat sau un ordin. Ca urmare, vorbele au devenit obligatorii pentru toţi, de unde ideea de „lege complementară".

Prin diversitatea lor, conţinutul lor, extinderea lor şi caracterul lor aceste „legi" arată că ele n-au fost gândite în acelaşi moment. Cu toate acestea, ele constituie un tot omogen în *Cărticica şefului de cuib* şi se adresează în mod direct „legionarului" ca element combatant, şi şefului sau cuibului. Sunt opt legi. Redăm mai jos o scurtă prezentare a lor, evitând comentariile, ci doar pentru a face cunoscut conţinutul:

1. „Să nu faci niciodată un lucru de care te vei ruşina mâine. Dar dacă ai făcut ceva, atunci, asumă-ţi responsabilitatea";

2. „Când se ridică un obstacol, tu trebuie să-l depăşeşti. Nu te lăsa învins. Nu te descuraja. Încearcă o data, de două ori, fără încetare. Nu există „nu pot". Legionarul poate totdeauna" ;

3. „Dacă, pentru politician, politica este o afacere, pentru legionar ea înseamnă religie";

4. „Să nu spui niciodată: nu vreau să servesc Legiunea pentru că nu-mi place cutare şef, sau că acesta nu este prea bun". În Legiune, nimeni nu este şef pe viaţă. Astăzi este unul, mâine un altul, poimâine vei fi tu dacă, prin munca ta, credinţa ta de nezdruncinat şi capacitate, vei merita să fii: astfel, într-o zi, se va putea găsi cel mai bun;

5. „Să nu uiţi că ceea ce poate să ne piardă, pe noi, legionarii este neînţelegerea şi lipsa de unitate dintr-un cuib, sau din diferite cuiburi";

6. „Să nu uiţi că în clipa în care un legionar îmbracă demnitatea de şef, toţi ceilalţi legionari trebuie să-l asculte...";

7. „Dacă eşti un om plin de păcate, dar sufletul te-ndeamnă la pocăinţă, intră în Legiune acum. Dar, să ai ruşinea de a te menţine în rangul doi";

8. Mişcarea noastră va învinge. Totuşi, să nu gândeşti că, sub regimul legionar vei putea să trăieşti din afaceri dubioase, din băutură, din intervenţii".

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Naţiunea română este cu totul ignorată

Anul 2002 a fost anul în care naţiunea noastră a ajuns pe fundul prăpastie numită sărăcie. Peste 97% dintre români trăiesc cu 1. 500. 000 lei pe lună venit sigur şi cu varece posibilităţi de ciupeală. Cu toate acestea sondajele efectuate de instituţiile abilitate ne arată că poporul nostru, deşi trăieşte prost, este ferm de partea „social democraţilor" conduşi de premierul Adrian Năstase (peste 53%!!). Cu toate că, în ce priveşte politica naţională, România îşi împarte suveranitatea asupra Transilvaniei (80% conduce Ungaria şi minoritatea ei din România şi circa 20% România şi românii), cu toate că Muntenia, Banatul, Moldova sunt năpădite de turco-arăbime, cu toate că România a ajuns a fi ţara care acordă statutul de „minoritate" oricărui prim venit, cu toate că am ajuns – pe faţă – lachei ai SUA (condusă de evrei) şi Israelului, cu toate că am ajuns – graţie guvernărilor FDSR, PDSR, PDS, CDR, UDMR – să ne cedăm străinilor şi minoritarilor pământurile, imobilele, fabricile, bogăţiile subpământene, pădurile, Delta, flota, cu toate că sub aceleaşi guvernări ne lăsăm batjocoriţi pe faţă de orice minoritar şi venetic, cu toate că ne-am abandonat orice demnitate, noi, aceeaşi români, ne declarăm, conform sondajelor, în favoarea unei guvernări PSD (eventual cu UDMR). Suntem – dacă ne-am lua după aceşti iniţiatori de sondaje – cel mai masochist popor din lume. Şi se pare că este chiar aşa. Căci altfel cum am accepta noi ca - fără a se organiza de către guvernaţi a unor referendumuri sau altceva similar – partidul de guvernământ să încheie „pacte" cu UDMR peste capul alegătorului, pacte locale de cedări de imobile, păduri, drepturi speciale pentru unguri etc. Nu-ţi vine să crezi, dar este adevărat. Batjocura merge până acolo încât, mai nou, în 2003, guvernanţii hotărăsc să aducă în România rămăşiţele pământeşti a lui Carol al II – lea şi Elena Lupescu (Magda (Duţa) Grumberg – Wolff), adică a aceluia care a organizat primele asasinate politice (sistematice) în secolul XX, cel care a instaurat, primul, dictatura personală pe aceste meleaguri, a practicat cea mai crasă politică de corupţie cunoscută până atunci în istoria noastră, regele care şi-a alungat soţia oficială pentru a trăi în desfrâu alături de o evreică, cel care prin politica personală a reuşit performanţa de a pierde 3 provincii în doar trei luni şi fără a ordona armatei să tragă măcar un singur glonţ. Bine, admitem că are dreptul de a se odihni în pământul ţării în care s-a născut. Dar, de aici şi până la a-l înmormânta în Catedrala de la Curtea de Argeş e o mare distanţă. Un asasin, un corupt şi un desfrânat, un dezertor şi un cap încoronat, care pierde trei provincii româneşti, un rege care-şi părăseşte regina, uzurpează tronul propriului fiu, trăieşte în concubinaj cu o evreică, nu-şi poate afla loc de odihnă veşnică într-o biserică. Uite, că guvernanţii noştri ne servesc fără să clipească şi această umilinţă. Nu putem decât să le mulţumim şi, desigur, - conform sondajelor – , să-i votăm în aşa fel încât să aibă o majoritate confortabilă. Românul, este generos cu ce-i care-i trag bice pe spinare. Ce ţară şi ce neam din lume ar accepta să-i fie batjocorit unul din cei mai glorioşi domnitori(Vlad Ţepeş). Ba, batjocura merge până acolo încât un ministru – fie el şi al Turismului (adică slab pregătit în ale istoriei şi literaturii) – se dă de ceasul morţii să inaugureze în România (mai întâi la Sighişoara, apoi la Snagov) un „Dracula Parc" (???). Insul ne azvârle în plin satanism şi nimeni nu-l ia de cravată. Ce bine ar fi de ar trăi azi acel Domnitor fabulos. Un asemenea ministru şi adepţii lui ar sfârşi-o – în mai puţin de o zi – în vestita-i ţeapă. Unde mai pui că nici Patriarhul nu ia atitudine nici faţă de „problema Carol" şi nici faţă de aberaţia „Dracula Parc".

Gigi IOBAGUL

Căutând fericirea

* **I.** Cine nu are „prieteni" e fericit;

* Nici o fericire ne e mai reală decât iubirea faţă de copii;

* Fericirea adevărată e totdeauna o depăşire tăcută, latentă în cutele conştiinţei; noi nu o mărturisim de frică sau din modestie să u o pierdem prin descoperirea ei;

* Numai cine are speranţă, idealuri şi o credinţă nelimitată poate să ajungă fericit.

* **II.** Cine vrea să se mântuiască, să scape de grijile inutile ale vieţii, de gânduri inumane, de ură, de grandomanie şi de tot felul de vicii, trăind în simplitate, onorabil cinstit, corect şi cu dragoste de viaţă; cine vrea să fie fericit îşi caută şi îşi poate găsi această fericire la izvorul fericirii, care nu e altul decât însuşi Iisus Hristos: „Eu sunt pâinea vieţii, cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel crede în Mine nu va înseta niciodată (Ioan VI, 35);

* Această căutare în spiritualitatea divină e singura cale care ne poate ajuta să scăpăm de satanismul apocaliptic al începutului de mileniu;

* Dă, Doamne, Neamului românesc Duhul şi tăria răbdării!... ca să putem trece dincolo de culmile Golghotei în lumea pe care Fiul Tău ne-a răscumpărat-o sacrificându-Se pe crucea de pe Dealul Căpăţânii;

* Renaşterea spiritualităţii neamului înseamnă întoarcerea la credinţa creştină, la omenia, ospitalitatea, bunul simţ şi virtutea civică a românului de peste veacuri;

* Suferinţa călează sufletul la fel ca şi focul fierului forjat.

Simion GIURGECA

Arta „persuasiunii"

„Prea multe vorbe sufocă şi cel mai strălucit gând" spunea Fr. Clark.

De aceea mă voi strădui să fac economie de vorbe pentru ca, fiecare dintre dvs. să-şi poată exprima gândurile şi pentru ca să nu inundăm cu vorbe cele câteva idei utile - pe care, sper, le vom analiza azi.

Dvs. va trebui în cele câteva zeci de zile până la alegeri să VORBIŢI şi SĂ CONVINGEŢI - ceea ce nu este nici simplu, nici uşor şi nici cu un succes garantat.

Aspectul oricărei campanii electorale seamănă cu o piaţă în care fiecare vine cu marfa lui şi încearcă să şi-o impună.

Va câştiga cel care folosind o expunere corectă, pe înţelesul celor cărora ne adresăm, a unui punct de vedere, a intenţiilor noastre, a proiectelor - însoţite de justificarea lor - ţinta fiind determinarea unei DECIZII ceea ce foarte adesea trebuie să fie precedată de SCHIMBAREA PĂRERII CUIVA.

Iar acest lucru nu este deloc uşor.

Prima obligaţie a fiecăruia dintre dvs.:

- să analizaţi CORECT SITUAŢIA COMUNICĂRII - adică
- cine vorbeşte şi cui i se adresează;
- de la ce date se pleacă;
- de la ce atitudine;
- ce cuvinte şi ce expresii trebuie să folosească.

Un singur exemplu: în cadrul campaniei din 1990 ne-am dus într-un sat din apropierea capitalei şi am distribuit scrisori şi manifeste în fiecare curte; la întoarcere le-am găsit aruncate în drum. (Lumea din satul respectiv era nitel cam analfabetă!)

De aceea, pentru a convinge trebuie să fii CLAR; să înveţi să-ţi ORDONEZI ARGUMENTELE şi să-ţi organizezi DISCURSUL în aşa fel ca să fii înţeles fără greutate.

DECI:

1. - EXPUNEREA: trebuie să te faci ascultat - şi trebuie să ţineţi seama că a asculta o conferinţă, un expozeu cere un efort şi este cu atât mai greu să captezi atenţia celor cărora te adresezi dacă ei sunt „porniţi" contra dvs. ce reprezentaţi, într-o campanie electorală, clasa politică (atât de denigrată azi).

De aceea trebuie să captezi şi să menţii contactul de-a lungul expunerii;

REPERE: sunt destinate semnalării unui pasaj important o schimbare de orientare sau o altă etapă a demonstraţiei; vei începe cu o

INTRODUCERE şi ANUNŢAREA PROIECTULUI: asta-i chestiunea pe care doresc să o discut cu dvs.; astea-s problemele la care aş vrea să răspundem împreună, etc.;

PREZENTAREA PLANULUI: să începem cu piaţa în care ne aflăm; iată ce era aici acum zece ani; la fel şi azi; lipsesc amenajări esenţiale; suntem convinşi că şi adversarii noştri de azi le-ar fi putut face; dar nu s-au gândit; dânşii au avut alte probleme; de pildă stăpânirea şi exploatarea acestei pieţe care ar fi trebuit ... etc. ...

DEBUTUL UNEI ENUMERĂRI: noi am fi făcut...

ANUNŢAREA UNEI DIGRESIUNI: (să notăm, să semnalăm că mai sunt şi alte probleme care au fost prost, insuficient, greşit, etc. rezolvate)

SFÂRŞITUL DIGRESIUNII: (acestea fiind spuse să vedem, să revenim la intenţiile programului nostru)

ALT PUNCT AL ENUMERĂRII;

CONCLUZIA ASUPRA ACESTUI PUNCT; (deci ar fi de reţinut)

NOI SUNTEM GATA SĂ COLABORĂM CU ORCARE DINTRE ADVERSARII NOŞTIR dar cele întâmplate până acum ne-au determinat să venim în faţa dvs. şi să vă solicităm votul.

NOI VĂ PROPUNEM O ÎNŢELEGERE; din 6 în 6 luni vom DA SEAMĂ în faţa dvs. şi dacă nu ne vom îndeplini, PUNCTUAL, tot ceea ce ne-am şi v-am propus ne vom da la o parte pentru a lăsa locul altora mai buni !

CONCLUZIA GENERALĂ: în această lume imperfectă, după această lungă, obositoare şi adesea ineficientă tranziţie vom avea multe de făcut împreună şi de aceea noi nu vrem să spunem nu importă ce ci dorim să aflăm de la dvs. ce trebuie făcut, ce sunteţi dispuşi să sacrificaţi pentru a ne ajuta şi cum vom lucra împreună.

Pentru că SINGURI nu vom face cu MULT MAI MULT decât cei zeci de primari şi consilieri care s-au perindat etc. ...

2. - este nevoie să NE EXPLICĂM: chiar o poziţie clară, chiar o părere netă şi limpede riscă să fie prost înţeleasă sau interpretată din diverse motive (neatenţie, folosirea unui limbaj sofisticat, utilizarea unor cuvinte pe care auditoriul nu le înţelege, zgomotul, neatenţia, etc.) şi de aceea trebuie să-ţi precizezi POZIŢIA prin apel la ATENŢIE (înţelegeţi-mă bine; insistaţi; asiguraţi-vă, vă); elucidaţi SENSUL UNUI CUVÂNT - fie traducându-l în termeni cunoscuţi auditoriului (globalizare, mondializare, achiul, etc.) sau precizaţi SENSUL PE CARE-L FOLOSIŢI.

(Acest lucru îl puteţi face fie spontan; fie la cererea celor care vă ascultă: nu ştiu dacă m-am făcut bine înţeles; nu cred că ceea ce am spus este suficient de clar; în funcţie de reacţia auditoriului s-ar putea să fie nevoie să-ţi CORIJEZI sau PRECIZEZI punctul de vedere.)

ATENŢIE LA CUVINTELE CU SENS LARG şi neprecis: democraţie, libertate, fericire, cultură, civilizaţie, progres, aventură, justiţie, etc.

Este bine să ILUSTRAŢI democraţia folosind CIFRE sau FAPTE completate cu elemente cunoscute auditoriului: în fiecare an mor pe drumurile publice atâţia oameni, adică cât populaţia cartierului nostru, a unui bloc cu atâtea etaje, etc. ; sau a construi în fiecare lună atâtea apartamente ar însemna...; sau dacă am face o centrală nucleară ar fi ca şi cum am dispune de un strat de petrol de 1,5 MT / anual etc.

(continuare în pag. 6.)

Doru MIHAIL

SECETA

Ca multe alte bunătăţi pământul României a primit din partea lui Dumnezeu din belşug apa necesară vieţii şi asta, susţin unii, pentru că atunci când sfântul Petre, vistiernicul lui Dumnezeu, urma să desfacă cu grijă sacul bogăţiilor deasupra a ceea ce va fi România, ar fi aţipit şi uitat baierile desfăcute mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Alţii spun că Petre a făcut-o dinadins – fie pentru a-şi uşura sacul ce trebuia să-l ducă în spinare, fie pentru că era îndrăgostit de o daco-traco-geto-romană şi ar fi dorit să-şi manifeste astfel, ca toţi bărbaţii, generozitate pentru draga lui.

Nu ştim.

Şi nici nu ştim dacă în faţa acestui belşug Dumnezeu ar fi decis ca să-i răscumpere greşeala sfântului şi ne-ar fi promis o contragreutate: dotarea cu guverne care să nimicească bunătăţile scurse din bunăvoinţa lui Petre.

Între altele deşi avem ape din belşug ape suficient de bogate iar la vremea cuvenită nici cerul nu-şi închide robinetele ci ne dă câtă ne-ar trebui, dacă firește, ne-am gospodări cum s-ar cuveni, totuşi spaima cea mare a ţăranilor se află în frecventele desechilibre ale apelor. Fie că nu-i cât ne-ar trebui, fie că, desferecate, apele cerului se unesc cu al pământului şi iau la vale tot: oameni, drumuri, vite, păsări, culturi, case şi recolte.

Guvernele, mai ales cele fătate de stihia comunistă cea care avea trei caracteristici – URA, MINCIUNA şi HOŢIA – au folosit şi seceta şi inundaţiile pentru justificarea prostiei, lipsei de imaginaţie şi lăcomiei aşa zişilor guvernanţi.

De pildă „fiul ales al poporului" a decis în 1971 după inundaţiile devastatoare din acea primăvară să reţină tuturor salariaţilor cea ce li se cuvenea pentru o lună de muncă.

Nimeni nu ne-a spus ce s-a ales din aceşti bani!

Nu există nici până azi o hartă a zonelor primejduite, fie de secetă, fie de inundaţii şi nici un plan de măsuri destinate remedierii acestor două calamităţi.

Deşi se începuse crearea unui ansamblu destinat irigaţiilor – este adevărat prost gândit, prost realizat şi demodat – (ca tot ceea ce s-a făcut pe vremea „tovarăşilor") – nici acesta, după 1990 nu mai există: coreligionarii hidrologului naţional l-a făcut praf.

În plus, o lucrare în bună parte realizată – Argeş-Dunăre- Dâmboviţa – care a înghiţit, tot datorită cumulului incompetenţei cu insuficienţa, sume uriaşe din venitul subţire şi subţiat al României aşa zis socialiste – a fost abandonat şi distrus.

Şi iată-ne întorşi la comportările ţăranilor din satul meu, situat în câmpia Dunării peste care, frecvent seceta, îşi făcea de cap. Se cerea socoteală sfântului Ilie, ştiut conducător de care de foc şi aducător de apă – (deşi sfântul îşi făcea datoria cu regularitate în zilele pentru care el avea permisiunea să o facă – în jurul lui 20 iulie)- şi erau chemate „paparudele" nu ştiu dacă numai pentru spectacolul de „streaptease" avant la lettre – sau pentru efectele pluviogene reale.

Buletinele meteorologice nu veneau – pentru că nu avea nici cine să le facă, nici cine să le aducă. Singurii vestitori ai schimbării vremii erau muştele, porcii, pisicile, rândunicile – în funcţie de înălţimea la care zburau – dar şi păsările curţii – cu excepţia curcilor socotite proaste.

Este adevărat că nici un porc nu te-ar fi anunţat că vine o secetă de 6 luni sau chiar de câţiva ani, precum mass-media din România anului 2001; nici nu dispuneau de un minister al informaţiei condus de un doctor în comunicăţii precum cei de azi.

Dacă nici sfântul Ilie, nici ceilalţi sfinţi invocaţi şi nici paparudele nu incitau norii ci doar executau bărbaţii, atunci ţăranilor mei nu le rămânea decât un singur lucru: să întoarcă grâul – altfel spus să refacă însămânţările de toamnă – sau, dacă era vorba de porumb, să-l culeagă şi să semene unul pentru nutreţ.

Ca şi azi gospodarii nu primeau nici un fel de despăgubiri; se ştie că de totdeauna dar, sper, nu pentru totdeauna, agricultura a fost o meserie grea şi ingrată: nici atunci când roadele se aflau în hambar nu erai sigur că te vei bucura de munca ta. Pentru că, spre deosebire de industria socialistă agricultura nu tolerează „producţia pe stoc": dacă nu vinzi, nu ai!

Deşi atunci, ca şi azi, guvernele erau la fel de păcătoase, totuşi seceta şi inundaţiile nu aveau atâtea utilizări şi nu puteau fi administrate cu atâta vigoare ca în ultimii 50 de ani. Este adevărat că politicienii vremii nu erau şcoliţi la Moscova şi nici adăpaţi la jgheabul materialismului ştiinţific.

Este adevărat că lipseau multe alte ingrediente precum televiziuni obediente – care făceau dintr-un Caritas, de pildă – „o gură de rai" şi dintr-un FNI o sursă de „parai", insomaruri şi care sondând şi piatra seacă scoteau tot ce-şi dorea guvernul şi partidul sau ziare care făceau din zi noapte şi chiar invers!

Azi, însă, o secetă, mai ales – ca să nu mai vorbim de un cutremur (cel din 1977 a adus venituri mai importante decât producţia unui Sidex, de pildă, venituri ce au fost puse la dispoziţia poporului prin reprezentanţii săi) poate fi făcătoare de minuni: comisioane, creşteri de preţuri – şi prin aceasta îmbogăţirea prin TVA a bugetului de stat – şi mai ales de partid, călătorii în străinătate – ca să „tratarişeşti" un transport de grâne, o bursă două pentru fetiţele tovarăşului – pardon , domnului, o călătorie în doi prin tavernele din Bermude, un contuleţ în of-shore, şi alte delicatesuri de acelaşi gen.

Sau – de-ii un spaţiu de înmagazinare uriaş, conform 5 stele, în care grânele pot să stea precum nişte stele *holowdiene* până ce începe să crească preţul; pentru a nu fi tulburată creşterea adormi vigilenţa ţăranilor deţinători

sep. 2001.

(continuare în pag. 14)

OBSERVATOR METEOR.

(urmare din pag. 4)

* **(„ARTA...")** Dar pentru a CONVINGE nu-i suficient ceea ce am spus până acum: trebuie să fi capabil să-ţi dai AVIZUL; să MINIMALIZEZI - firește cu argumente - (de pildă afirmaţia unui contracandidat că va avea nevoie de 10 miliarde de lei şi de cascadorii oraşului ca să rezolve problema câinilor vagabonzi); să PROTESTEZI; să accepţi NUANŢELE; să MODALIZEZI; să INTERVII - toate acestea având un sprijin documentar corect şi suficient.

În cazul care nu poţi răspunde precis trebuie să te mulţumeşti cu exprimarea PĂRERII - folosind una din formulele cunoscute „în ce mă privește": „părerea mea este"; „dar voi consulta specialiştii din organizaţia mea" ; „mi se pare că" ; „din punctul meu de vedere" etc.

UNEORI trebuie să te limitezi la o judecată cu anumite limite: pe de o parte dezaprobi; pe de alta eşti de acord; accepţi că sunt anumite impedimente; dar totuşi s-ar fi putut face mai mult; etc.

Trebuie evitate acuzaţiile de IGNORANŢĂ SAU REA-CREDINŢĂ; DECI VEI RECUNOAŞTE VALIDITATEA unor ARGUMENTE ca să poţi critica mai puternic, în continuare - (de pildă: sunt de acord că acoperirea financiară a cheltuielilor a fost tardivă şi insuficientă; dar cu aceeaşi bani noi am fi făcut asta şi asta; am fi economisit de la călătoriile în străinătate - de pildă sau de la etc.)

Există şi poziţii greu de apărat; există fapte evidente şi ele nu pot fi negate; oamenii care te ascultă ar putea să nu-ţi fie favorabili şi vor încerca să insiste asupra ceea ce vi se reproşează. NIMENI NU ESTE UN ÎNGER !

Nu încercaţi să-i convingeţi; rămâneţi în defensivă dar MINIMALIZAŢI reproşurile; reduceţi-le la proporţii mai juste; a fi în DEFENSIVĂ nu înseamnă să fii INACTIV ci dimpotrivă:

- au existat fără îndoială; dar a fost ceva cu totul izolat; să nu exagerăm; este ceva cu totul marginal; fiecare am fost victima unor condiţii independente de noi; se va deplasa obiectul problemei.

Atunci când protestaţi trebuie să o faceţi cu TĂRIE: sau ceva mai puţin FORTE (regret dar nu am spus; nu este vorba de aşa ceva; s-a înţeles greşit; afirmaţiile mele au fost răstălmăcite; etc.). Chiar atunci când nu PUTEŢI CONVINGE - fie că argumentele sunt slabe, fie că cel/cei ce vă ascultă nu VOR să fie convinşi - să faceţi tot ceea ce trebuie pentru ca auditoriul să fie CONVINS DE BUNA VOASTRĂ CREDINŢĂ, de SINCERITATE - (făcând apel la bunul lui simţ; amintindu-i anumite fapte, insistând, etc.).

În faţa unui eveniment viitor sau unei decizii - etc. - se pot lua diferite poziţii de la CERTITUDINE la NEREALIZARE - putând pune în discuţie diverse aspecte: SIGUR; PROBABIL; POSIBIL; IMPOSIBIL.

Dacă în cursul unei dezbateri trebuie să intervii, exprimarea punctului de vedere este justificat DACĂ:

- vrei să-ţi marchezi punctul de vedere în acord cu ceea ce a spus cineva;
- vrei o precizare sau o explicaţie;
- NU EŞTI DE ACORD;
- formulezi o OBIECŢIE.

În acest caz schema va fi următoarea:

OBIECŢIE, CONTRAST, RECAPITULARE, RAPEL, CONTRADICŢIE

Altfel spus: în realitate voi aveţi dreptate; dar cum puteţi explica etc. În ce priveşte MODUL DE INTERVENŢIE - vom respecta regulile de politeţe elementară - dar există şi NECESITATEA UNEI INTERVENŢII BRUTALE.

CUM SĂ PĂSTREZI CUVÂNTUL: - frecvent există tentative de a ţi se lua cuvântul înainte de a-ţi termina expunerea - fie ca să te scoată din mână, fie pentru a-şi manifesta dezacordul.

Nu vă lăsaţi ci declaraţi răspicat: lăsaţi-mă să termin; nu am încheiat expunerea mea; aş vrea înainte de a vă asculta să fiu ascultat până la capăt; etc.

REVENIREA ÎN DESBATERE: să nu ne rătăcim; să ne întoarcem la oile noastre; ceea ce spuneţi dvs este foarte interesant dar iese din discuţia de faţă; să revenim la problema esenţială; etc.

Pentru a CONVINGE nu există o STRATEGIE VALABILĂ oricând şi în faţa oricui; ci trebuie să adoptţi una dintre ele în funcţie de natura şi poziţia publicului căruia te adresezi.

DECI TREBUIE SĂ ŞTII să: DEZBAŢI, INFLUENŢEZI, INCIŢI, SĂ SCHIMBI HOTĂRÂREA CUIVA

DEZBATEREA implică înfruntarea punctului de vedere al altei persoane sau chiar a mai multor persoane, asupra unei chestiuni date; nu este vorba să-ţi FORMULEZI OPOZIŢIA sau să-ţi IMPUI UN PUNCT DE VEDERE ci să VII cu ARGUMENTE; DATE; CIFRE; şi - MAI ALES - să le dezbaţi plecând de la ARGUMENTELE ADVERSE.

Pentru asta: ascultăm expunerea adversă - de obicei sub forma unui silogism - şi-i căutăm PUNCTELE SLABE; în funcţie de acestea, fie NEGAŢI totalitatea argumentării sale; fie DISTINGENŢI ceea ce ar putea fi acceptabil şi ce trebuie negat; reluaţi propunerea interlocutorului şi dezvoltaţi-vă obiecţia:

- distingeţi cele două aspecte;
- vă explicaţi;
- sunteţi de acord cu ceea ce este adevărat;
- negaţi ceea ce este fals;
- şi - ATENŢIE - sprijiniţi-vă pe fapte, exemple, date şi cifre.

În ceea ce priveşte INCITAREA, INFLUENŢAREA, SCHIMBAREA DECIZIEI ABORDAREA TREBUIE SĂ ŢINĂ SEAMA DE MAI MULTE COORDONATE: poziţia iniţială a auditoriului; SCOPUL: ce dorim de la ei - să-i incităm, doar; să-i convingem să le schimbăm comportamentul, etc; natura evenimentului tratat (vrem să voteze cu noi; vrem să-i convingem să meargă la urne; vrem doar să-i tulburăm; etc.); ce se poate obţine etc. (va urma).

LECŢIA ISRAELULUI

Tatăl meu susţinea - fiind el dascăl - că nu trebuie să dispreţuieşti lecţia nimănui şi că eşti dator să fii cu luare aminte mai ales la greşelile pe care „profesorul" le face pentru că din greşelile celuilalt poţi învăţa în primul rând ce NU TREBUIE SĂ FACI.

Acum câteva zile s-a încheiat în Africa de Sud, la Durban, o întâlnire cu multe peripeţii: mari state care cer tuturor moralitate, onestitate şi bună credinţă au refuzat să ia parte la întâlnire trimiţând - cum spuneau ei, „emisari de mâna a doua"; când a fost la încheierea socotelilor şi aşternerea pe hârtie a „declaraţiei finale" a început o tocmeală ca la „uşa cortului" ! Conferinţa şi-a lungit hărmălaia până dincolo de limitele iniţial stabilite şi s-a ajuns - cum se zice la „un compromis": sclavia este recunoscută, se cere scuze pentru cele întâmplate dar nu se plătesc oalele sparte ! Israelul nu este stat rasist, nu a declanşat nici un genocid, nu-i agresiv, nu i-a gonit pe palestinieni, nu mănâncă ustiroi şi de aceea miroase a flori de tei şi levănţică.

Iar palestinienii au dreptul la un stat; că oriunde ar sta tot n-o să le fie bine ! De aceea Israelul, ca să le curme suferinţele - actuale şi viitoare a trecut la ceea ce se cheamă lupta „anti-teroristă". Şi pentru că terorist poţi fi la orice vârstă atunci lichidarea începe de la grădiniţă.

Aşa sunt arabii. Care se ştie sunt răi.

Dar ce te faci că ieri, 8 septembrie 2001, 62 de tineri israelieni, get-beget, au trimis o scrisoare deschisă puternicilor ţării prin care îşi anunţau refuzul de a face serviciul militar pentru că nu doresc să fie în slujba unui STAT RASIST, TERORIST, care-şi ucide vecinii şi nu respectă angajamentele internaţionale.

Şi ei nu sunt singurii: corespondentul postului de radio BBC - fost cetăţean al României, care numai imparţial nu este, afirmă că şi numeroşi rezerviști refuză să mai participe la „acţiunile justificate ale armatei împotriva lumii arabe" acţiuni în care uciderea fără judecată, tortura, acţiuni de război nedeclarat, represiunea economică şi toate celelalte, sunt monedă curentă.

Ca orice ţară aflată într-un război despre care generalul de Gaulle afirma că „va duce la innisiparea statului într-o situaţie fără ieşire nici economia nu se simte foarte bine. Iată ce afirma nu de mult directorul centrului pentru studiul afacerilor americane din universitatea din Wanshington, domnul Murray Weidenbaum: „Mi s-a cerut să vorbesc despre economia Israelului: ei bine, când un economist studiază economia asta-i asemenea medicului ce-şi examinează pacientul - o treabă serioasă şi nici un medic bun nu-ţi va spune numai ceea ce ţi-ar face plăcere.

În ce priveşte economia Israelului eu am găsit o serie de reuşite - în primul rând un nivel înalt al şcolarizării, educaţiei şi pregătirii - altfel spus investiţii în CAPITALUL UMAN ! S-au mai făcut investiţii substanţiale în agricultură şi industrie - tipurile tradiţionale de capital EIZIC ingrediente majore ale unei economii puternice şi de viitor.

Ceea ce, susţine Weidenbaum, nu înseamnă o economie SĂNĂTOASĂ dat fiind că, în ultimile decade economia Israelului s-a caracterizat prin creştere lentă şi INFLAŢIE importantă - concomitent cu o dependenţă majoră de ajutorul extern concomitent cu scăderea formării capitalului domestic, ceea ce înseamnă că echipamentul productiv nu a fost ÎNLOCUIT ceea ce determină şi amintita creştere lentă a capacităţii economice.

Domnul Weidenbaum nu insistă asupra cheltuielilor militare - cam 12% din economia ţării - pentru că „trebuie să recunoaştem nevoia de a acorda securităţii naţionale o prioritate majoră".

Şi continuă: deficienţa majoră, fundamentală, nu vine din acest domeniu ci din „deciziile discreţionare pe care guvernul(le) le-au luat de-a lungul anilor" şi care au făcut din economia ţării una dintre cele mai „socializate" şi „controlate" - asta în timp ce, în restul lumii se produce o desprindere de socialism şi comunism, iar estul şi vestul Europei reduc rolul statului făcând loc pieţii particulare.

În Israel statul deţine 90% din întregul pământ şi, dat fiind că proprietatea privată nu deţine decât 10%, preţul acestuia este foarte mare şi, ca o consecinţă obligată, ridicat este şi preţul locuinţelor.

În schimb dezvoltarea întreprinderilor mici este stânjenită printr-un şir de reglementări ce fac foarte dificilă întemeierea şi dezvoltarea lor.

Pentru a întemeia ceva sau de construi este nevoie, în medie de 120 de zile şi onorarii date avocaţilor şi contabililor - ceea ce multe companii nu-şi pot permite.

Nici Israelul - ca şi România, al cărui tablou economic seamănă cu ceea ce spune dl Weidenbaum despre ţara poporului ales - ca două picături de apă - încât te întrebi dacă pictorii nu sunt aceeaşi ! - „singura măsură corectă de protecţie socială" - s-a realizat în aceste afaceri mărunte şi nu în marile întreprinderi.

Dar să-l urmărim pe domnul W. în ce priveşte relaţiile de muncă: se tolerează ceea ce trebuie etichetat - şi economiştii aşa îi spun - UN MONOPOL VIRTUAL al MUNCII NAŢIONALE - iar faptul că a fost botezat HISTADRUTH - nu schimbă nimic faptul că banii membrilor săi sunt folosiţi pentru un număr de afaceri ineficiente care pierd bani - aceasta fiind cea mai proastă cale de a crea sau menţine locuri de muncă (ca la noi, Chivule, ca la noi ar fi spus ucigaşul lui Foris - zis şi Dej).

Cred că aţi înţeles despre ce este vorba - subliniază directorul de la Washington, OAMENII ABANDONEAZĂ SOCIALISMUL ÎN TOATĂ LUMEA nu din cine ştie ce „rezonuri" filozofice ci pentru că NU A MERS. Şi de aceea Israelul este DEMODAT. (Nu doar el am adăuga noi ci şi România, între altele)

sep. 2001

(continuarea în pag. 8)

Ion Iconomistu

(urmare din pag. 7)

*** (Lecţia...)**

A venit vremea să o spunem pe şleau: socialismul nu a funcţionat în Marea Britanie - şi a fost abandonat (regimul lui Blair e tot aşa de socialist cu este un regat republică); nici în Franţa, Jospin nu mai are nimic de a face cu socialiştii lui Mitterand; lucrurile s-au repetat în Portugalia, Spania şi Mexic, ca să nu mai vorbim de China comunistă care a aruncat de mult la lada de gunoi a istoriei - cum le plăcea să spună unor Răutu, Chisinevschi sau alţi *paukeri* şi cărţuliile lor, mai ieri, a uitat să-l pomenească pe marele MAO la nu ştiu ce ar fi trebuit pomenit - de la moarte, de la naştere sau de la eliminarea din istorie - şi a privatizat cu sârg tot ce trebuie privatizat.

De aceea susţine acelaşi nu mai trebuie acordate nici un fel de subsidii din Statele Unite pentru sprijinirea socialismului israelit.

Dar cum se pot atrage mari cantităţi de capital privat ? (Şi iată de ce am numit noi acest text „o lecţie pentru România")

În primul rând creând un CLIMAT FAVORABIL pentru întreprinderea particulară - ceea ce nu se realizează prin „bătaia" administrată de „căpuşele" de la Reşiţa investitorului american, lucru încurajat de *** şi ai săi - şi fiecare care a încercat ceva în România ştie cât de necesară este schimbarea în această privinţă.

„Dar ameliorările nu vin de la sine: sunt un fost birocrat şi ştiu că fiecare funcţionar crede, în mod sincer, în misiunea agenţiei sale şi că totdeauna este bine să faci mai mult de cât mai puţin; ŞI NICI O ŢARĂ DIN LUME REFORMA NU A VENIT DIN INIŢIATIVA BIROCRAŢIEI mai ales dacă craca ce urmează să fie tăiată nu înseamnă doar salariul - remuneraţie mică, după buget, coane Fănică - ci mai ales din ce vine pe sub buget, pe lângă buget, pe deasupra lui !

„TRANSFORMAREA BIROCRAŢIEI TREBUIE SĂ PORNEASCĂ DIN VREREA POPORULUI şi ÎNDEPLINITĂ DE CONDUCEREA NAŢIUNII: da, are dreptul domnul M.W. dar ce te faci dacă ţara nu vrea dar Hâncu-ba !

În al doilea rând MONOPOLUL GUVERNULUI ASUPRA RESURSELOR trebuie stopat: da, returnaţi pământul furat celor care l-au avut, vindeţi ceea ce-i al statului particularilor - pentru că nu scrie nicăieri că STATUL MOŞIER se justifică iar în România s-a vădit a fi păgubos, hoţ şi ineficient, iar poporul Israelului - ca şi cel a României trebuie să se împace cu un lucru INEVITABIL: CINEVA VA REALIZA PROFITURI.

Dar voi repeta acelaşi ABC economic: nu poţi avea capitalism fără capital privat şi fără capitalişti ceea ce înseamnă că trebuie privatizate cele mai multe din afacerile ce aparţin guvernului lucru ce trebuie făcut însă cu bună credinţă, cu grijă şi fără „comisioane" (vezi cazul Telecom - care, totuşi a demonstrat că privatizarea este benefică.

În al treilea rând trebuie să se acorde prioritate DEZVOLTĂRII ECONOMIEI şi nu PROGRAMELOR SOCIALE: puţinii bani ce au existat când ne-a părăsit „Carpatul gândirii" trebuiau investit în afaceri productive nu cheltuit pentru brânza de Danemarca sau Olanda - cum a făcut guvernarea Iliescu-Roman -, pentru că numai aşa s-ar fi creat locuri de muncă viabile şi realizat venituri.

Dacă oamenii câştigă atunci va creşte dorinţa de a avea o casă; şi atunci când „le batiment va, tout va" (atunci când se construieşte totul merge)

Decât să fi investit milioane de dolari în construcţiile din West Bank (malul occidental al Iordanului una din pricinile INTIFADEI) era mai bine să se fi investit în industrii cu tehnologii de vârf care ar fi mobilizat talentele atâtor oameni de ştiinţă, ingineri sau cadre calificate ce ne-au venit din fostele ţări ale lagărului socialist.

Să nu uităm atunci când oamenii câştigă bine nu doar cererea de case creşte - dar şi puterea lor de a le plăti. (Nu prin inechitabila construire pe bani împrumutaţi cu dobânzi şi ciubucuri sau prin alocări bugetare - tip metoda Mitrea-Năstase se va rezolva problema locuinţelor) ci prin întreprinderi productive, care aduc venituri, care vor plăti şi dobânzile, şi vor returna capitalul împrumutat şi toate angaralele.

A calculat cineva câte case s-ar construi lunar cu MILIONUL DE DOLARI pe care-l înghite SIDEX ?

Fireşte - conchide domnul M.W. - vorbesc cu un ECONOMIST şi nu CA UN POLITICIAN (atenţie dânsul nu spune OM POLITIC ci foloseşte eticheta PEIORATIVĂ-POLITICIAN)

Dar NICUNDE O ECONOMIE SLABĂ NU POATE SUPORTA NICI COSTURILE INDEPENDENŢEI, nici ale SUVERANITĂŢII, nici pe cele, deloc neglijabile, SOCIALE.

Una PUTERNICĂ: DA!

Iar dacă aveţi vreo îndoială în ce priveşte faptul că un CLIMAT FAVORABIL INVESTITORILOR asociat cu o MÂNĂ DE LUCRU BINE PREGĂTITĂ atrage capitalul - uitaţi-vă în jurul vostru: în Europa de vest ca şi în Asia de sud-est, locuri atât de diferite precum Spania şi Singapore, Portugalia sau Malaezia, Italia da Nord şi chiar Indonezia sau China comunistă utilizând abordarea capitalistă o duc mai bine.

MORALA: răspunsul unui popor liber la stimulente economice este mult mai eficace decât cantităţi mari de „indicaţii guvernamentale" - chiar dacă sunt bine intenţionate (deşi, cel puţin în România, unele sigur nu sunt: de controale sau ajutoare).

Iar România nu are în spatele ei ajutorul „neprecupeţit. economic, militar şi moral" de care se bucură Israelul !

FACTORII CULTURALI PARTICIPANŢI LA CREEAREA BOGĂŢIEI

Atunci când am expus „geografia sărăciei şi bogăţiei" am aflat că cea mai bine situată în ce priveşte venitul pe locuitor este Japonia şi ne-am întrebat - împreună cu un antropolog - dl. James Emery, dacă nu cumva - în afara zonei temperate şi cărărilor navigabile nu există şi alţi factori care determină diferenţele dintre naţiuni.

Dânsul susţine că aceştia ar fi culturali.

Sufletul cultural - îl citâm aşadar - a făcut ca din cenuşa celui de al doilea război mondial să apară, precum pasărea Phoenix o nouă societate şi o altă economie - şi acest suflet se bazează pe BUSHIDO un vechi cod care pune mai presus de viaţă onoarea şi se infiltrează în gândirea, acţiunea şi societatea japoneză, un cod căruia îi sunt străine valori occidentale precum individualismul şi punerea în discuţie a autorităţii.

Acest fel de a gândi a făcut ca, după război, să se nască companii bazate pe principiul sacrificiului muncitorilor spre binele ţării; sunt acele companii care i-au învăţat pe oamenii din toată lumea să vorbească japoneza: Toyota, Mitsubishi, Sony, Fuji, Hitachi, Kawasaki, Sanyo, Toshiba şi să le cucerească inimile şi punga de bani.

Alături de bushido omogenitatea culturală a japonezilor a fost realizată prin mariajul dintre SHINTO - religia indigenă care susţine că japonezii descind direct din zei - şi, în ciuda schimbărilor, ea continuă să influenţeze setul de valori, felul de a gândi şi mai ales de a se comporta al fiecăruia - şi CONFUCIANISM.

Gânditorul chinez - Confucius - preocupat de stabilitatea Chinei medievale, şi-a concentrat atenţia asupra celor 5 relaţii interumane:

-a conducătorului faţă de poporul condus;
-a soţului faţă de soţie;
-a părinţilor faţă de copii;
-a celor în vârstă faţă de cei tineri;
-şi a prietenului faţă de prieten.

Dacă în primele patru se subliniază că celui superior trebuie să i se acorde totală loialitate şi obedienţă - fiind însă obligat să acorde atenţie intereselor subordonaţilor, ultima este una de egalitate - şi care ne obligă la loialitate mutuală, respect şi încredere între asociaţi.

Sistemul şcolar japonez - şi azi - continuă să respecte principiile ierarhice şi să le întărească şi ele încurajează cooperarea şi productivitatea la locul de muncă.

Mai mult - sindicatele lucrează în armonie cu executivul întreprinderilor - Japonia fiind campion mondial în ce priveşte absenţa grevelor - spre binele companiei şi în beneficiul Japoniei, iar pentru asta conducătorii au lucrat direct în producţie.

Diferenţa între venitul celor cu „gulere albe" faţă de cele „albastre" este în mod semnificativ mai mic decât între directorii europeni şi muncitorii acestora - ca să nu mai vorbim despre diferenţele dintre diverşi „bugetari români" şi muncitori (o vânzătoare de magazin are 1,5 milioane de lei pe lună în timp ce un parlamentar care beneficiează de aproximativ 4 luni de concediu pe an şi chiul cât cuprinde plus celelalte mizilicuri - maşină, secretară, hotel, masă ca la mama acasă cu preţuri de râs, telemobil, etc. - la care se adaugă şi dreptul de a mai câştiga de la două trei, patru cumulări, ca să nu mai vorbim de Vlaşca şi Teleorman - are de 20 de ori mai mult).

Firmele îi încurajează pe muncitori să cumpere acţiunile companiei şi le asigură partea, corect calculată, din profiturile companiei; în România întreprinderea îi încurajează pe muncitori să fure, să chiulească şi să aplice principiul „merge şi aşa" !

Dat fiind acest comportament întregul personal al unei firme se străduieşte să se amelioreze productivitatea, calitatea, preţurile şi prin asta profitul.

La noi conducătorii se străduiesc să „căpuşeze" întreprinderea, să falsifice bilanţul şi să nu-şi plătească impozitele!

În general afirmă Nori TAMURA, ataşat al ambasadei Japoniei pentru muncă, „în Japonia sindicatele şi conducerea nu sunt inamice ci cooperează pentru a promova interesele companiei dat fiind că sindicatul este implicat în realizarea unor produse de calitate".

Ar mai fi ceva de spus: există PATRU CUVINTE MULT PREŢUITE în inima şi sufletul culturii japoneze: AMAE, GAMBARE, GIRI şi WA - vorbe ce conduc societatea de la grădiniţă până la pensionare şi care-l silesc pe japonez să sacrifice orice pentru ţară şi compania în care lucrează, chiar dacă trebuie să o facă ÎMPOTRIVA DORINŢELOR şi INTERESELOR INDIVIDUALE.

AMAE înseamnă cooperaţie şi încredere între oameni, corespunzând relaţiilor confuciene prin care se creează armonia într-o societate.

Al doilea concept onorat - GAMBARE - înseamnă perseverenţă - pentru tine, pentru grupul din care faci parte, pentru ţara ta chiar atunci când nu există un interes personal în ceea ce se realizează.

GAMBARE îl motivează pe individ în momentele de slăbiciune, descurajare, dificultate sau istovire; el ne învaţă că sacrificiul este esenţial pentru realizări şi acceptare: copiii trebuie să-şi sacrifice timpul de joacă pentru a-şi face temele şi somnul ca să-şi pregătească intrarea la universitate; salariaţii trebuie să-şi sacrifice vacanţele – (nu precum aleşii poporului român să-şi ia patru luni de vacanţă anual) - pentru patronii lor şi stabilitatea economică a Japoniei.

GIRI se referă la obligaţia de a plăti un favor sau un serviciu sau să-ţi împlineşti datoriile pe care societatea ţi

iulie 2001

(continuare în pag. 10)

Paul Spiru MICHAIIL

(urmare din pag. 9)

* **(Factorii...)** le cere în anumite situaţii - chiar dacă ceea ce ţi se cere este dificil sau neplăcut.

În lumea corporaţiilor GIRI creează o reţea de obligaţii întreţesute între companiile japoneze, dar şi între furnizori şi detailişti, între manufacturi şi distribuitori ca şi între guvern şi întreprinzători relaţii ce merg până la eliminarea firmelor străine de pe piaţa japoneză.

WA se referă la ARMONIA ce trebuie să domnească în toate treburile societăţii - de la basebol la guvernare - lucru ce face ca milioane de oameni să poată coexista în oraşele peste măsură de aglomerate în care se menţin procente foarte scăzute în ce priveşte criminalitatea. Confruntarea nu este bună iar conflictul trebuie totdeauna evitat: eşti socotit imatur şi egoist dacă nu ştii să-ţi sacrifici interesele personale celor ale grupului din care faci parte.

Pentru armonie se cere japonezilor să-şi reprime dorinţele, să evite critica directă şi să-şi mascheze adevăratele sentimente. Pentru că trebuie să nu ne auto-umilim sau să-i umilim pe ceilalţi - indiferent cine are dreptate sau greşeşte.

În schimb, se vor folosi semnale mult mai subtile evitându-se o comunicare foarte explicită pentru a se menţine această armonie despre care japonezii afirmă că ar fi secretul succeselor economice: ei afirmă că individualismul şi conflictul la locul de muncă este obstacolul major în calea productivităţii, calităţii şi performanţei.

Pentru că toate acestea nu sunt uşor nici de suportat şi nici de practicat şcolile japoneze organizează în primii 9 ani de şcolarizare clase de morală unde se insistă asupra celor patru valori - AMAE, GAMBARE, GIRI şi WA dar şi asupra valorii efortului, răbdării, rezistenţei şi obedienţei.

Şi astfel copiii sunt pregătiţi să se bată pentru gloria Japoniei şi să înveţe că eşecul nu poate fi o opţiune.

Nu am expus pe larg impactul valorilor existente în mentalitatea japonezilor doar pentru a ilustra influenţa lor asupra succeselor materiale şi morale ale acestei naţiuni.

Ci pentru a reaminti românilor că acum 74 de ani Mişcarea Legionară propunea un cod de valori asemănător cu cel al japonezilor şi că marea şcoală iniţiată de cei 5 în noaptea de sânziene din 1927 s-a dovedit fertilă reuşind să-şi transforme aderenţii în figuri legendare.

Iată ce afirma Corneliu Zelea Codreanu în cărticica şefului de cuib: „Legionarul şi politicianul - omul partidelor - stau faţă în faţă. Omul partidelor desfiinţează România. Când omul partidelor, politicianul, ţăran sau orăşean, a intrat în partid prima întrebare pe care şi-a pus-o a fost: CE VOI CÂŞTIGA DE AICI ? CE BENEFICIU VOI TRAGE ?

Legionarul când a intrat în Legiune şi-a zis: „PENTRU MINE NU VREAU NIMIC" şi s-a întrebat: „CE POT DA, CE JERTFĂ, POT FACE EU PENTRU ŢARA MEA ?"

O mie de ani au pătimit strămoşii şi au murit cu gândul la această ţară, o mie de ani au aşteptat-o, au visat-o. Astăzi când Dumnezeu ne-a dat-o întreagă în loc să cădem în genunchi în faţa ei şi să ne închinăm ca la o icoană noi O FURĂM, O JUPUIM.

În faţa ei legionarul se prezintă NU CU DREPTURI CETĂŢENEŞTI ci CU DATORII SACRE.

Ţelul politicianului este de a-şi construi O AVERE; al nostru este de a CONSTRUI O PATRIE ÎNFLORITOARE şi PUTERNICĂ. Pentru ea vom face din fiecare ROMÂN UN EROU, GATA DE LUPTĂ, GATA DE JERTFĂ, GATA DE MOARTE pentru că - îl citez pe Seneca - „CINE ŞTIE SĂ MOARĂ, NU VA FI NICIODATĂ ROB".

Mişcarea Legionară a demonstrat că înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică este o ŞCOALĂ SPIRITUALĂ în care dacă va intra un om la încheierea ei va ieşi un EROU.

Aceasta-i motivul pentru care adversarii ei de totdeauna s-au coalizat pentru a-i împiedica activitatea - care nu are decât un singur sens: RECLĂDIREA DIN TEMELII A ROMÂNIEI.

Poveste de iarnă

Platoul pe care-l ţinea în mână avea înscrise cele patru virtuţi; în mijloc, gravată în aur, o frază ce ar fi putut fi axa întregului. Acestea sunt, îmi spunea tata, cele mai importante lucruri pe care le-ai putea avea vreodată.

Şi, subliniindu-şi vorbele cu un gest viu al mâinii şi braţului, adăugă - „bogăţia, celebritatea, puterea sunt lucruri fără interes, înjositoare".

„Mediocrii, mi-a spus într-o zi, îşi petrec viaţa ca să le cucerească; dar în clipa morţii îşi văd viaţa sfărâmată, ca un pahar. I-am văzut murind: expresia feţii lor era cea a unei uluitoare surprize".

„Totul e altfel pentru cel ce cunoaşte şi practică virtuţile; vezi bine, lumea merge aşa şi aşa; anumite idei la modă, o vreme, dispar; unele dintre cele ce păreau nemuritoare sunt adesea, de grabă îngropate":

Virtuţile rămân intacte şi incoruptibile; sunt recompensate prin ele însele, sunt asemenea unui scut care ne ajută să apărăm viziunea noastră asupra frumosului şi ne dau forţa necesară ca să suportăm, fără să ne încovoiem. furtunile prin care vom trece când plecăm în căutarea lui Dumnezeu:

Cinstea este prima şi valoarea ei nu poate fi preţuită decât atunci când pierzi enorm practicând-o; ea străluceşte precum soarele.

Curajul, care, adesea, este însoţit, mai mult decât celelalte, de lacrimi.

(continuare în pag. 11)

semnată de **Mark Helprin** şi adaptată **P. S. M.**

INCOMPETENŢA ŞI IMORALITATEA

Sunt caracteristicile majore ale celor care conduc ţara azi şi care sunt aceeaşi care au condus-o ieri. Criza prin care trece România este scadenţa celor 45 de ani în care cei competenţi au fost înlocuiţi cu tot soiul de nepricepuţi, în care fii şi ginerii incompetenţilor s-au contaminat de imoralitatea celor pe care îi moştenesc, fără a-şi fi ameliorat dotarea intelectuală pentru că marxismul, transformat de un specialist precum Ioşca Kişinevschi, Constantinescu Iaşi, Leonte Răutu şi alţi „ejusdem farine" – mai corect spus din „aceleaşi tărâţe" genetice, pierduse şi bruma de idei interesante şi utilizabile, fiind redus la o colecţie de sloganuri din care nu au lipsit niciodată „moarte intelectualilor" şi „noi muncim, noi nu gândim".

Nu comportarea lor de ieri şi de azi mă uimeşte. Pentru că nu se poate aştepta de la un Cosmâncă, Şerbănică – „ciocu' mic" sau Iliescu altceva – pentru că, oameni bătrâni fiind, trebuie să facă faţă unui triplu handicap: din dotarea iniţială redusă de neuroni ei pierd zilnic, începând de la 20 de ani, 100.000 neuroni – şi se ştie că de unde iei şi nu mai pui – vine de se termină; - deci reducere cantitativă; toată viaţa şi-au petrecut-o conduşi de „ideile măreţe ale viitorului luminos" care au determinat scleroza cerebrală cu diminuarea puţinilor neuroni încă funcţionali; ilustrativă, în acest sens este convorbirea dintre Verdeaţă şi Iliescu asupra „toleranţei inacceptabilă faţă de opoziţie"; în fine, şi acesta-i cel mai grav handicap, absenţa unei structuri morale, absenţă determinată de materialismul imbecil care era propăvăduit de dascălii comunismului şi ai liber cugetătorilor.

Dar nu comportarea lor mă uimeşte.

Ci a noastră, a celorlalţi care, în proporţii diferite am fost victimele şi cobaii lor; şi care continuăm să-i acceptăm în fruntea treburilor; justificându-ne comportarea că: „aşa-i în democraţie". Nu dragii mei; în adevărata democraţie nu este chiar aşa; sau acolo unde este nu mai este vorba de democraţie. Ci de o porcărie.

Uitaţi-vă la cei care constituie banda celor cinci – aşa zisa pentagonală roşie: toţi absolut toţi, se aflau pe puntea de comandă a faimosului pachebot care se numea R. S. R. „pe culmi de civilizaţie" şi toţi ascultau de ordinele faimosului comandant – Naie Buimacu' zis Faliment; aceeaşi echipă de pupincurişti zguduie, atunci ca şi azi, ţambalele laudelor şi balivernelor; aceleaşi javre îi apără şi îi ajută.

Toţi au contribuit la distrugerea economiei naţionale în anii când erau conduşi de cei doi academicieni, ajutaţi, pentru „imaginea partidului", de faimosul Sergiulică Nicolaescu care vă prezintă azi aceleaşi „oglinzi" măsluite şi care v-a invitat timp de 54 de filme plătite din buzunarele voastre, să aplaudaţi imagini mincinoase prin care s-a alterat profund înţelegerea trecutului.

Şi sunt uimit că nu înţelegeţi că aceşti creatori ai marelui dezastru – realizat în trei etape distincte – distrugerea economiei liberale şi a creatorilor ei – în perioada 1944 – 1949, vânzare ţării prin sovromuri – lucru ce s-a petrecut numai în România între 1950 – 1964, şi marea catastrofă economică prin încercarea de instaurare a utopiei – ce ar fi trebuit să ducă, în final la distrugerea satelor, instaurarea totală a spiritului cazon – (inclusiv alimentaţia la sufertaş, bariere între diferiţii cetăţeni ai ţării – copiii de la sat nu puteau urma şcolile oraşului, etc.) – şi adăparea tuturor din gândirea Dunării şi scornicelile stejarului ar fi putut recunoaşte că au greşit şi s-ar fi înhămat la refacerea ţării!

Nu. Ei vor face – conform „indicaţiilor" TOTUL pentru a demonstra că era mult mai bine pe timpul lui Ceauşescu, că economia de piaţă aduce dezastrul material şi că de vină nu este distrugerea ţării în cei 45 de ani de incompetenţă şi imoralitate ci... „tranziţia"...

Sunt şi mai uimit prin comportarea celor care ar trebui să denunţe, să menţină trează conştiinţa tuturor, şi să sublinieze în fiecare zi adevărul despre trecutul recent şi a modului în care acest trecut se prelinge, influenţează şi întunecă prezentul şi viitorul.

feb. 2002.

Scrutator.

(urmare din pag. 10)

* **(Poveste...)**

Sacrificiul atât de greu de înţeles: de ce să te sacrifici? Nu-i asta o caracteristică a martirilor ? Sau este atât de importantă pentru că este atât de rară?

În fine, **Răbdarea** care mă lăsa perplex: era aşa de stranie şi deloc atrăgătoare mai ales pentru un bărbat tânăr.

Şi totuşi aceste calităţi, atât de greu de înţeles şi mai ales dificil de practicat, erau de o mie de ori mai clare decât fraza încrustată în aur alb în mijlocul platoului. Era un citat din Benintendi: „Ne-am putea imagina ceva mai frumos decât priveliştea unei ţări perfect drepte bucurându-se de această perfectă dreptate!

Dreptatea, însă, nu este un lucru uşor: ea se află în mijlocul complexităţii şi-ţi trebuie, uneori, multe din virtuţile lumii doar ca să o poţi percepe.

Mi-am adus aminte de platoul tatălui gândind la toate cele ce se petrec în aceste zile şi poate că s-ar cuveni să-i rugăm pe toţi ce ne stăpânesc vremelnic precum şi pe cei care le vor urma, tot vremelnic, la stăpânire, să-şi amintească cele PATRU VIRTUŢI capitale dar mai ales superba priveliştе a unei ţări drepte - din această POVESTE DE IARNĂ...

DE CE SUNT UNII ATÂT DE SĂRACI ŞI ALŢII ATÂT DE BOGAŢI

În numărul din martie 2001 al revistei americane SCIENTIFIC AMERICAN este publicată o hartă a lumii intitulată GEOGRAFIA SĂRĂCIEI şi BOGĂŢIEI în care, apar, în culori, repartiţiile produsului naţional brut, pe km pătrat concomitent cu densitatea populaţiei.

Singura ţară din lume care se înscrie, uniform, în cele mai mari cifre ale PIB-ului este JAPONIA: între 442.000-546.000.000 de dolari pe km 2.

Se mai află în situaţii similare, parţial, zone din regiunile temperate care se află situate pe râuri navigabile sau la malul mărilor şi oceanelor navigabile.

România s-ar afla situată într-o zonă cu un PIB de 60.000 la 162.999 dolari pe km pătrat.

Întrebarea pe care şi-o pun cei trei autori ai studiului realizat sub auspiciile Centrului Internaţional pentru dezvoltare – Universitatea Harward este cea căreia au mai încercat să-i dea răspuns mulţi alţii – începând cu Adam Smith şi terminând cu Marx, David Landes, James Emerz sau Nathan Rosenberg ... şi anume: DE CE SUNT UNELE REGIUNI LUITOR DE BOGATE IAR ALTELE ORIBIL DE SĂRACE.

Răspunsul – soluţie reluat aproape unanim de mulţi teoreticieni este cel dat în secolul 18 de Adam Smith: PROSPERITATEA NU SE POATE REALIZA decât în cadrul UNEI PIEŢE LIBERE în cadrul cărei STATUL permite libertate substanţială afacerilor ce doresc să realizeze profituri.

Ipoteza lui Smith a fost verificată timp de 2 secole prin succesul economiilor capitaliste şi prin falimentul sinistru al economiei etatizate planificate din lumea socialismului real.

Dar nu se vorbeşte aproape de loc despre a doua ipoteză lansată de Adam Smith: O ANUMITĂ GEOGRAFIE FIZICĂ A UNEI REGIUNI POATE INFLUENŢA PERFORMANŢA ECONOMICĂ.

Aceste aspecte neglijate de cercetători au fost investigate – în funcţie de informatorii ...? disponibile azi, de cei trei autori – Jeffrey D. Sachs – director al CID şi consilier economic pentru Europa de est şi fosta URSS, Andrew D. Mellinger – specializat în aplicarea multidisciplinară a sistemelor de informaţie geografică şi Jonh D. Gallup cercetător în cadrul aceluiaşi CID.

Concluzia cercetării lor: geografia joacă un rol important în forma pe care o va lua distribuirea venitului mondial şi creşterea economică.

Cele mai sărmane regiuni din lume sunt cele care trebuie să facă faţă celor două impedimente: depărtarea de cursuri de apă navigabile – destinate comerţului şi ecologiei tropicale sau deşertice.

Concluzia lor pare corectă dar este nevoie să răspundem la una sau mai multe adiacente: de ce anumite ţări situate în zone temperate, dotate cu râuri navigabile şi ferestre la una sau mai multe mări plus un stoc de materii prime utilizabile şi pământuri relativ fertile au rezultate net inferioare chiar comparativ cu ţări care nu dispun decât în parte de toate aceste condiţii – socotite de cercetătorii mai sus amintiţi ca necesare?

Ei bine autorii lucrării mai sus amintite au trei răspunsuri la întrebările noastre – şi ale altora:

- în primul rând noi trecem mult mai departe de aspectul geografic introducând în calcul contribuţiile geografiei, politicii economice dar şi celorlalţi factori care pot determina introducând în calcul contribuţiile geografiei, politicii economice dar şi celorlalţi factori care pot determina performanţele unei naţiuni;
- în al doilea rând lecţiile fundamentale date de geografie trebuie repetate pentru ca cei mai mulţi dintre economişti le ignoră;
- în al treilea rând datele noastre sunt reale iar implicaţiile politice semnificative pentru că programele de ajutor destinate ţărilor în curs de dezvoltare ar trebui refăcute în lumina problemelor impuse de geografie.

Autorii cred că cel mai bun indicator al prosperităţii ar fi PIB-ul (produsul naţional brut repartizat pe cap de locuitor) dacă, evident, acesta-i corect alcătuit şi nu precum producţia de porumb în anii '80 când CAP Scorniceşti producea 20.000 de kg. sau tone pe hectar (nu conta cifra pentru că tot mincinoasă era) iar analiza datelor mondiale arată că majoritatea săracilor sunt situaţi între tropicele geografice în timp ce ţările bogate se află în zonele temperate.

Pentru o mai corectă clasificare geografică a zonelor se folosesc azi schemele stabilite de doi climatologi germani – Koppen şi Geiger – stabilite în funcţie de temperatură şi precipitaţii latitudinea fiind mai puţin semnificativă ceea ce a dus la descoperirea a 5 zone: tropicală – subtropicală; deşert – stepă; temperată- zăpadă; înălţimi şi polară iar dintre cele 28 de economii cu venituri mari (cu populaţie de cel puţin 1 milion) numai Hong Kong, Singapore şi o parte din Taiwan se află în zona tropicală (25% din populaţia din regiunile cu venituri mari).

Aproape toate celelalte din zonele temperate sunt fie economii bogate – (America de Nord, Europa occidentală, Coreea, Japonia sau doar modeste din pricina unor politici economice şi sociale aberante ca în ţările Europei de Est, Uniunii Sovietice sau China).

În ce priveşte importanţa accesului la o cale navigabilă există date izbitoare: pentru a transporta un conteiner lung de 6 metri de la Roterdam la Dar-es-Salaam, în Tanzania – adică 7300 de km este nevoie de 1400 dolari; dar dacă trebuie să duci acelaşi conteiner de la Dar-es-Salaam la Kigali – în Ruanda – adică 1380 km vei cheltui de două ori mai mult – (2.500 dolari).

sep. 2001.

(continuare în pag. 13)

Pavel S. M.

(urmare din pag. 12)

***(DE CE...?)**

Geografia mai intervine în economie prin prevalenţa anumitor boli ales cele în care agentul patogen îşi trăieşte o parte din viaţă în afara organismului uman (malaria sau infectările helmintice).

(Frigul iernii pare a fi unul dintre cele mai eficiente actori în problemele de sănătate publică!).

Se pare că malaria ucide între 1 şi 2,3 milioane anual; supramortalitatea ca şi mortalitatea precoce tulbură economia oricărei regiuni pentru că în atari zone există un nivel crescut al fertilităţii: mamele nasc mai mulţi copii ca să fie siguri că cel puţin câţiva vor trăi suficient. Dar cu aşa de mulţi copii familiile sărace nu pot asigura educaţia lor.

În sfârşit, mai există un domeniu dominat de geografie: agricultura: un hectar la tropice produce 2,3 tone metrice de porumb în timp în zona temperată de aproape 3 ori mai mult (6,4 tone).

Să nu uităm că FACTORII GEOGRAFICI SUNT DOAR O PARTE DE POVESTE.

Instituţiile sociale şi economice sunt primejdioase şi este instructivă comparaţia dintre rezultatele economiei de piaţă liberă şi vecinii lor dominaţi de instituţiile socialiste deşi toţi trăiau în zone geografice identice: Coreea de Nord şi de Sud, Germania de vest şi cea de est, Cehia şi Austria, Estonia şi Finlanda.

De aceea oamenii politici trebuie să acorde o atenţie deosebită barierelor asociate cu geografia – mai ales starea sanitară mizeră, producţia agricolă scăzută şi soturile mari ale transportului – şi să modifice diversificând producţia în aşa fel încât condiţiile climatice să aibă o influenţă mai mică.

Chiar Banca Mondială şi FMI care pun mai ales accentul pe reformele instituţionale şi mai puţin – (sau deloc) – pe tehnologiile destinate ameliorării situaţiei sanitare şi productivităţii scăzute a agriculturii.

Un obstacol îl constituie şi lipsa unor încurajatori pentru marile companii farmaceutice care să le determine să participe la rezolvarea problemelor sanitare din lumea celor săraci.

Este absolut necesar ca cei bogaţi să amendeze dificultăţile geografice ale celor sărmani; este în interesul lor: popoare care au de cheltuit doar aproximativ UN DOLAR pe ZI nu pot fi parteneri utili unui sistem economic cu productivitate şi producţie mare; nu vor putea cumpăra untul care zace în hambarele frigorifice ale lumii bogate; nici nu vor putea face turism şi nici nu vor putea investi în îngrijirea sănătăţii prin cumpărarea unor medicamente scumpe!

Ziua naţională a României

După ce-am ascultat cu îngreţoşată indignare fanfaronada patriotardă a unuia dintre marii beneficiari ai „ţepelor" financiare distribuite de-a lungul şi de-a latul ţării şi le-am coroborat cu lăcrimoasa batjocorire a necazurilor, de dânşii urzite şi „implementate", totul scăldat în sosul bălos al „con - sensului şi unităţii în jurul tricolorului" mi-am dat, încă o dată seama de dreptatea lui Petre Ţuţea: ţuţării comunismului sunt asemenea bolnavilor de sifilis sau SIDA. Fără leac.

Rămaşi la istoria lui Roller adaogită, completată de urmaşi, plus actuala năvala de istorici, ieşiţi din aceeaşi şcoală, continuă să susţină cu Unirea cea Mare i se datorează lui Mihai Viteazu – de la care regele Ferdinand ar fi furat următoarea declaraţie: înainte de a fi german, sunt român. Şi împlinirea visului de veacuri ale poporului nostru indiferent dacă părinţii mei, rudele şi mai marii Germaniei de care România este legată printr-un pact secret, vor decide exmatricularea mea din cartea neamului Hohenzollerilor.

Iar atunci când, conservatorii în primul rând – prin vocea nu doar a lui Marghiloman dar şi a lui Petre Carp – mai ales, îi atrag atenţia că nu s-a mai văzut „un Hohenzollern înfrânt" regele le răspunde – „ba da, EU".

Şi în ciuda defectelor determinate pe o parte de insuficienta pregătire a unei ţări atât de mici pentru un război atât de mare, de ajutorul aliaţilor care va veni mult mai târziu decât ar fi trebuit dar şi de păguboasa comportare a conducătorilor vremii care, asemenea celor de azi, erau mai atenţi la propria lor bună-stare decât la marile modificări necesare ţării pentru marea împlinire ce s-a realizat în 1918, timp de 20 de ani România a fost a tuturor Românilor.

Am pierdut-o pentru că duşmanii ţării asociaţi cu veneticii aciuaţi pe pământul ţării şi mai ales cu trădătorii de neam şi ţară au sfărmat ceea ce împlinise printr-o uriaşă jertfă. Mulţi uită – dacă au ştiut vreodată că regatul României a adus cea mai mare jertfă – proporţional cu populaţia „vechiului regat" dintre toate ţările participante la marea confruntare din 1916-1919.

Am pierdut-o pentru că aşa cum citim în „Cărticica Şefului de Cuib" – „o mie de ani au pătimit strămoşii şi au murit cu gândul la această ţară. O mie de ani am aşteptat-o, am visat-o. Astăzi când Dumnezeu ne-a dat-o întreagă, în loc să cădem în genunchi în faţa ei, şi să ne închinăm ca la o icoană, noi FURĂM, o JUPUIM. În faţa ei LEGIONARUL se prezintă nu cu DREPTURI CETĂŢENEŞTI ci cu SACRE DATORII".

Nimic nu s-a schimbat de când Căpitanul aceste rânduri.

Dimpotrivă.

După ce timp am sărbătorit cu surle şi trâmbiţe iar uneori cu mititei şi bere ziua unei înfrângeri – lucru nemai întâlnit nici unde în istoria lumii, aceeaşi ţuţări ai comunismului vin azi să ne spună baliverne despre ceea ce nici unul dintre ei nu şi-a adus aminte, o jumătate de secol.

Mai mult au susţinut că războiul unirii a fost un război de cucerire un război imperialist. Iar azi aceiaşi sovromişti sunt gata să semneze cu Rusia un tratat prin care se vor consfinţi şi minciunile veacului ce s-a dus şi furturile vecinului de la răsărit. La aşa conducători, aşa sărbătoare! Se potriveşte în fiecare an. (01/12. 2001)

Tacitus jr.

PROTEST

Hotărârea Guvernului României de a aduce în ţară rămăşiţele pământeşti ale fostului rege Carol al II – lea şi reînhumarea lor la Curtea de Argeş, este o insultă adusă Naţiunii Române deoarece:

1. Carol de Hohenzollern, ofiţer de front în anul 1917 a fost judecat, şi declarat dezertor;
2. A fost renegat de însuşi familia regală română;
3. Revine în ţară în 1930 în mod fraudulos, cu sprijinul unor politicieni, uzurpând tronului fiului său;
4. Se implică în afaceri oneroase jefuind avuţia ţării (afacerea IRIMESCU, afacerea SKODA, afacerea VIA, afacerea ADA-KALE ş. a.);
5. Sfidează o ţară întreagă alungându-şi soţia, pe Regina Elena şi se afişează cu o concubină (Elena Lupescu – Magda (Duţa) Grunberg, Magda Wolff);
6. Acţionează împotriva Constituţiei instaurând regimul de dictatură personală în anul 1938, interzicând activitatea partidelor politice legal constituite;
7. Dispune asasinarea principalilor săi adversari politici;
8. Duce o politică externă dezastruoasă soldată cu ciuntirea teritoriului naţional, rămânând în conştiinţa multora ca un distrugător al României Întregite;

Pentru toate acestea, românii care vor să apere demnitatea naţională şi onoarea instituţiei monarhice a României, protestează împotriva recentei Hotărâri a Guvernului de la Bucureşti.

Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie
BUNA VESTIRE

(urmare din pag. 5)

* **(Seceta...)** de grâu declarând că producţia lor este „furajeră" dar nu trebuie să insişti prea mult în domeniu, pentru că şi furajele pot deveni sursă de venituri.

Dacă se simte ceva mişcări pe la rezervele de stat – atunci trebuie imediat să treci la mişcarea din urechi – lucru care cere nu doar abilitate ci mai ales informaţii corecte: cui, cât, când, sub ce formă, prin cine – totul cu mare grijă pentru că nu eşti tu singurul cu botul la cana.

Se pare că aşa ceva i-ar fi lipsit unuia care făcuse cărţile în favoarea lui, stabilise cu americanii cât să i se dea şi comunicase ţării că n-o să mai pape pâine dacă nu aduce el grâuşorul străinesc în timp ce acela ţărănesc zace prin hambare improvizate.

Şi când acolo – ce să vezi – pe semne că un răspopit – s-o fi vorbit cu vreun drăcuşor care ia suflat ceva de n-a mai ieşit pasenţa nici măcar pentru o tărâţă necum pentru o făinuţă.

În ce priveşte comisioanele – ei bine – asta-i altă treabă. Că dacă nu-i criză de pâine am putea crea una de vaci. Şi alea costă. Pe drum mai şi mor. Iar cele ajunse se duc la băieţii noştri. Că n-om da la niscaiva opoziţionişti – care, de altfel, nici nu mai sunt.

Iată ce poate face o secetă ratată.

Noroc c-a mai venit una. Cam anemică, cam rahitică, dar chemăm doctorii în *comunicăţii*, facem sondajele, calculăm comisioanele şi stabilim că iar avem o „criză": de sfeclă, de floare, de porumb, de minte, de pricepere, de criză. Că n-o să trăim numai din nenorocitele astea de salarii! Cu tot ce primeşte pe masă – că n-o să fim indiscreţi să vedem restul, un biet ministru nu trece de 30 de milioane de lei. Nici măcar cât un „şomer" din Germania – vorba lu' nea cutare venit de peste munţi cu cortul!

De aceea la ultima şedinţă de guvern la propunerea spânului de la cult, culta şi alte culturi s-a adăugat la tatăl nostru o frază „Şi nu se uită: pune-l la colţ pe sfântul Ilie şi dă-ne nouă seceta şi secetele noastre din fiecare an şi chiar de două ori pe an că nu ne-ajunge ce luăm la o făcătură cu Brâncuşi, de la festival Enescu – că cui să-i dai mai întâi dintr-un miliard de lei tramvai".

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Octavian TRIPA – vicepreşedinte;
Mioara SEICEANU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA
Publicist comentator: Doru MIHAIL
Corector: Nicolae VEGA

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*